

sektor, og hvordan udsigten er i den private sektor.

Hermed vil jeg så også gentage, at den offentlige sektor altså ikke er et område, hvor der er tale om et fald i antal arbejdspladser, rent faktisk stiger beskæftigelsen i den offentlige sektor. Der bliver flere ansatte i den offentlige sektor. Over 2 år vil tallet sandsynligvis nå op omkring 10.000, og det er i virkeligheden større end det, vi egentlig havde forudsat, da vi indgik økonomaftaler med kommunerne, altså det numeriske antal personer, man er i stand til at aflønne også i 2003.

På trods af den ledighed, som vi aktuelt oplever, er det stadig sådan, at lønningerne i Danmark stiger mere end i udlandet, og det betyder, at vi stadig svækker vores konkurrenceevne, også holdt op mod at vi har en kronekurs, der i forhold til en faldende dollar gør, at vi svækker vores konkurrenceevne også på eksportmarkederne, når det gælder priskonkurrencen.

Derfor burde alle jo kere sig om det. Når det i virkeligheden er på det private område, vi ser reduktionen i beskæftigelsen, er det også her, man skal være meget opmærksom på det ansvar, der ligger hos arbejdsmarkedets parter, når de nu skal i gang med lønforhandlinger. Man skal altså sikre den optimale vækst i realløn, som nemlig afspejler balancen mellem lønudviklingen og vores konkurrenceevne.

Det omfatter bl.a. en indsats, som stimulerer produktivitetsudviklingen, og som i øvrigt varigt forbedrer strukturerne på arbejdsmarkedet.

Jeg vil også gerne indledningsvis understrege, at mulighederne for at nå målene om gælds- nedbringelse, beskatning af offentlig service, indtil videre ikke er påvirkede af de aktuelle bevægelser i beskæftigelse og ledighed.

Det afgørende for at nå disse mål er niveauet for og den underliggende udvikling i de offentlige finanser. Oplysningerne for 2002 viser, at udviklingen indtil videre svarer til det forventede og til det forudsatte. Beskæftigelsen er i henhold til de nyeste opgørelser på omtrent samme niveau i 2002, som forudsat i vores seneste fremskrivning mod 2010.

Af forespørgslets ordlyd kan man få det indtryk, at nedbringelse af den offentlige gæld skulle være i modstrid med intentioner om at fastholde en udbygget offentlig service og ordentlige vilkår for de svage grupper, herunder også gode vilkår for svage ældre.

Det er på ingen måde tilfældet. Planen er jo netop, at vi skal sikre en nedbringelse af den of-

fentlige gæld frem mod 2010, så der er råd til at finansiere de fremtidige stigninger i udgifter til pension og til pleje af ældre.

Nedbringelse af den offentlige gæld sikrer, at finanspolitikken er holdbar, så vi ikke skubber byrden videre til fremtidige generationer. Når vi allerede i dag indretter finanspolitikken efter de fremtidige udfordringer, er det netop for ikke bliver tvunget til at stramme finanspolitikken efterfølgende.

Kl. 15.45

Tilrettelæggelsen af en holdbar finanspolitik med en tilstrækkelig nedbringelse af den offentlige gæld bidrager derfor til at skabe et godt økonomisk grundlag for fremtidens offentlige service.

Inden for de rammer, der er lagt for udviklingen frem til 2010, er der råderum til skattestop, lavere skat på arbejdsindkomst og en realvækst i det offentlige forbrug på 0,7 pct. i 2004 og 0,5 pct. fra 2005-2010. Gør vi det op i kroner, er det sådan, at der i alt er plads til en realvækst på 14 mia. kr., og det vil renses for demografi – som tidligere nævnt – betyde, at der i alt er 7,5 mia. kr. til yderligere velfærdsforbedringer eller i gennemsnit 1 mia. kr. mere pr. år. Inden for den ramme kan man jo prioritere op eller prioritere ned alt efter, hvor man ønsker, at forbedringerne skal slå igennem, og hvor det er, man historisk ønsker at nedprioritere.

Regeringen har allerede på de seneste finanslove prioriteret sundhed og en indsats over for svage grupper. Den holdbare finanspolitik betyder, at forbedringen kan bevares fremover, også når antallet af ældre stiger.

Jeg kan nævne, at i 2002 blev der samlet afsat over 3 mia. kr. yderligere til sygehusvæsenet i forhold til 2001. Af disse over 3 mia. kr. blev godt 1,6 mia. kr. afsat i forbindelse med kommuneaftalerne, og oven i det lagde regeringen så yderligere 1,5 mia. kr. til aktivitet for sygehuse- ne i 2002 – og for så vidt også efterfølgende i det omfang, hvor pengene ikke anvendes.

Hertil kommer så yderligere, at vi i 2003 har styrket sygehusområdet med 850 mio. kr., som sikrer fortsat prioritering af kræftområdet, hjerteområdet og det medicinske område. Hertil kommer, at vi i finansloven tilførte 125 mio. kr. til øget behandlingsaktivitet i sygehusvæsenet under ét. Her har vi så for nylig yderligere overført 200 mio. kr. til amterne til samme formål. Resultatet har også kunnet ses, nemlig et markant fald i ventelisterne.